

עלון מספר 147 א' – יוני 2026: חללינו, בני הדור הרביעי ליוצאי קרפטורוס הי"ד

לזכרו של סרן מעוז ישראל רקנטי

סרן מעוז ישראל רקנטי, בנם של אליהו ואיילת שרה, בן 24 מאיתמר, נפל בקרב בדרום לבנון. מעוז ז"ל, ששירת כמפקד מחלקה בגדוד 12 של חטיבת "גולני", נהרג מפגיעת רחפן נפץ עם סיב אופטי. התקרית אירעה ביום שישי, 15.5.2026, בסביבות השעה 14:00 בצהריים, לאחר שהרחפן התפוצץ על הכוחות סמוך לנהר הליטני. ביום ראשון, 17.5.2026, הובא מעוז למנוחות בהר הרצל.

צילום: דובר צה"ל

N12 / ענבר טויזר: "מעוז היה אמור להינשא לארוסתו, רני, בעוד כחודש ימים. בני המשפחה סיפרו כי ההזמנה לחתונה כבר נתלתה על המקרר, וההכנות לאירוע היו בשיאן. מעוז החל את דרכו הצבאית כלוחם בסיירת אגוז ובהמשך יצא לקצונה ועבר לחטיבת גולני.

הוא הניח הורים, ארוסה ושישה אחים.

'איך אפשר לסכם אותך במילים?', ספדה לו רני. 'בפעם הראשונה שנפגשנו הדבר הראשון ששמתי לב היו העיניים הטובות והיפות שלך, צללתי לתוכך כל פעם מחדש. רציתי שתבוא לכיסא כלה שלי ותחייך אליי. רציתי שתהיה אבא, יכולת להיות אבא מושלם'. רני נזכרה שרק ביום חמישי האחרון היו יחד בחתונה משותפת: 'קמת לרקוד, אתה הביישן והשקט, היית נראה כל כך מאושר'.

תהילה, אחותו של מעוז, ספדה לו וסיפרה על הקשר המיוחד שלו עם האחיינים. 'ההודעה האחרונה שלי ממך היא 'תשלחי קצת תמונות שלהם' וכתבת לי 'שרוף עליהם', סיפרה. 'דוד של צחוקים ושטויות, מפנק אותם ומצחיק אותם כל כך'. אחותו סיפרה כשגם כשהיה בצבא תמיד היה עוזר ומתעניין: "יצאת מעזה, התקשרת ואמרת שאתה קופץ לבקר ושאתה לוקח את הילדים מהגן ושאני לא אתאמץ. תלינו את ההזמנה על המקרר ממש בשעה שנלקחת'. היא הוסיפה וסיפרה עליו כילד שמאז ומתמיד היה מנהיג שקט. 'היית ילד מלא בקסם, בחן מיוחד', אמרה. 'מנהיג בשקט, שכולם אחריו,

יצירתי, כיפי, מתוק כדבש. תמיד היית מחובר לאדמה הקדושה, אהבת להתעסק באדמה, תמיד בבוץ זורח. חשבתי שלהשם יתברך יש מספיק מלאכים מהמלחמה הזאת, אבל כנראה צריך עוד אחד'. ראש המועצה האזורית שומרון, יוסי דגן, ספד לקצין שנפל: 'הוא היה מטובי בנינו, קצין אמיץ ולוחם מסור שהקדיש את חייו לביטחון עם ישראל. בן למשפחה חלוצית ושורשית באיתמר, שגדל על ערכי אהבת הארץ והמסירות למדינה. הלב נשבר על חיים צעירים שנגדעו רגע לפני הקמת בית בישראל'".

מעוז היה הנין של אסתר (אָטו) עשהאל, לבית גרינוולד, ילידת 1929, מברגסס. אסתר הייתה נשואה לצבי (אוסלנדר), שהיה פעיל במחתרת תנועות הנוער בציוניות בבודפשט, יחד עם אחיו, דוד. האחיות נולדו בסוכה-ברונקה [Sucha Bronka] עברו לדולהא [Dolha], שני הכפרים במחוז אירשאבה] - ומשם לברגסס.

הצילום המפורסם צולם בשנת 1992 על ידי ורדי כהנא, בתה של רבקה (ריבצ'ו). האימא של ורדי, רבקה כהנא (מימין), עם אחיותיה, לאה ואסתר (אטו). על אמות ידיהן צרובים מספרים עוקבים: A-7762, A-7761, A-7660

בסדר זה הן עמדו בתור לקעקוע באושוויץ. בנה של אסתר, יעקב (יקי) [נפטר ביולי 2025] נישא לצופית. הם הוריה של איילת, אימא של מעוז. מתוך Ynet מ-22.07.2008: "יעקב (יקי) עשהאל, תושב ההתנחלות סוסיא שבדרום הר חברון, הוא גיבור היום, שירה במחבל שביצע בצהריים (יום ג') את פיגוע הדריסה בירושלים. זמן קצר לאחר מכן, חוסל המחבל על ידי שוטרי מג"ב. עשהאל, בן 53, הוא מ"פ במילואים, אב לתשעה וסב לשישה שעובד כמורה וחקלאי באותה ישיבה שבה למד הצעיר שחיסל את המחבל בפיגוע הקודם.

איילת רקנאטי, בתו של עשהאל, סיפרה ל-Ynet: "יש לו תושייה, הוא היה איש צבא בתפקידי קצונה ביחידות קרביות - שריון. הוא מורה לתנ"ך וחקלאי אבל למד ג'ודו כל החיים. הוא איש יהודי ארץ ישראלי - משלב תורה, עבודה ודרך ארץ בעוצמה רבה. יעקב קולט דברים מהר, יש לו טביעת עין טובה לבני אדם וכנראה שקלט את הסיטואציה מהר".

- כתבה על ורדי כהנא ניתן לקרוא באתר שלנו carpati.org.il: גלריה – ספרים – משלנו וגם תערוכה מצילומיה: גלריה – התערוכות שלנו
- 3 האחיות לבית גרינוולד היו בנות הדוד של שרה רוזנווסר, [ראו כתבה בעלון זה] שחגגה לא מכבר יום הולדת 100 ואיבדה אף היא נין במלחמה האחרונה...

לזכרה של סמל רותם ינאי

סמל רותם ינאי, מגבעת עדה, מש"קית ת"ש בגדוד רותם (435), חטיבת גבעתי, נפלה במהלך פעילות מבצעית בצפון הארץ, בת 20 בנופלה. רותם הייתה בדרכה למרחב מוגן (יום רביעי, 27.5.2026) בצהריים, כשרחפן התפוצץ במוצב שומרה. רותם היא בתם טל והילית, נכדתם של טובה וחיים הופמן (בובי) ז"ל, רופא שיניים מדיבווה (Dubove, מחוז טיאצ'יב). הוריו של חיים היו שרה/שורה ואיציק-שרול הופמן, שורדי שואה.

וואלה מה-28.5.2026: "מסע ההלוויה החל בבית המשפחה ולצד הדרך לבית העלמין ניצבו תושבים רבים, כשהם נושאים דגלי ישראל. השר ניר ברקת היה נציג הממשלה בהלוויה. מאות הגיעו לחלוק לה כבוד אחרון. "הלב של היחידה", כינה אותה סא"ל שמואל בטיט, מפקד בא"ח גבעתי. "השמש של חי", ספדה לה אמה, הילית בבכי מר, "היית כל-כך יפה מבפנים ומבחוץ שמחת החיים שסביבך הייתה מדבקת, כל מה שרצית להשיג - השגת, ללא הנחות. כך גם להיות משקית ת"ש. היית מצטיינת. אהבת האדם שלך והיכולת שלך לאמפתיה, הנתינה. ביקשת ממני לבשל לחיילים והיית את מבשלת לחיילים שלך ארוחות גורמה".

האב טל ינאי ספד בבכי: "איפה את? ילדה זהב, טובת לב, חייכנית, חברותית, עוזרת לכולם וחובלת. כל כך אהבת לשרת. כמה שמחת כאשר קיבלת שיבוץ לגדודים בסיום הקורס. עזרת וסייעת לחיילים בודדים. דאגת לתשלומים מיוחדים לחיילים עם קשיים. כל כולך לב ונתינה. אני אוהב אותך כל כך ונפרד כאן ממך. כל החיים היו עוד לפניך ואני מצטער שלא הצלחתי לשמור עלייך. אוהב עד אין קץ, ביני שלך".

האח דור סיפר בבכי על הקשר העמוק שהיה לו עם אחותו. "גרמת לכל אחד סביבך להרגיש אהוב", אמר, "הזיכרון שלך יישאר איתנו בכל מקום. מצטער שלא הצלחתי לשמור עליך יהי זכרך ברוך".

מפקד בא"ח גבעתי, סא"ל שמואל בטיט, ספד לה: "התגייסת לשירות משמעותי כמשקית ת"ש בגדוד רותם, וביצעת את תפקידך במסירות, באחריות ובלב גדול. לאורך שירותך התמודדת עם אתגרים מקצועיים ואישיים מתוך תחושת שליחות אמיתית, והוכחת פעם אחר פעם למפקדייך ולחבריך שאפשר לסמוך עלייך בכל משימה ובכל רגע. היית חיילת מוערכת, משמעותית ובולטת בנוכחותך. תמיד בחרת לראות קודם כל את החיילים שסביבך, את החברות, להקשיב, לעזור, לחזק ולתת מעצמך בלי גבול. אך מעבר לתפקיד ולמדים, היית חברה אמיתית, מצחיקה, אהובה, מלאת שמחת חיים ואור. חברותיך מספרות שהיית הלב של המחלקה, זו שכולם הכירו ואהבו, זו שתמיד דאגה לכולם בשלה, הרימה את האווירה והצליחה לחבר בין האנשים", המשיך בטיט. "בתפקידך כסמלת המחלקה היית עבורן עוגן, ידעת להיות שם גם ברגעים הקשים, לחזק כשצריך ולהכניס אנרגיה, חיוך ו"רעל" בעיניים, שכל כך מזוהים עם הגדוד. מפקדייך מספרים שאהבת את החיים, אהבת לבלות, לצחוק, ליהנות מכל רגע ולחיות באמת. בעוד חודשים ספורים בלבד היית אמורה להשתחרר, לצאת אל העולם הגדול, להגשים חלומות, לבנות עתיד וחיים שלמים שהיו עוד לפניך", הוסיף.

Ynet מה-28.5.2026: "במועצה המקומית בנימינה גבעת עדה, שעדכנה כבר אמש על נפילתה, סיפרו כי היא למדה תיאטרון בתיכון כרמים והייתה פעילה בשבט גפן של תנועת הצופים. "בדרכה המיוחדת הותירה חותם על חברה וכל מי שזכה להכיר אותה. היא תיזכר כבעלת חוש הומור, ביטחון עצמי, לב רחב ונתינה אינסופית, כמי שפעלה מתוך אכפתיות ורגישות למען הסובבים אותה", אמרו במועצה. היא הותירה אחריה את ההורים הילית וטל, ואת האחים דור ואביעד.

דודתה, מיטל אנסבכר, סיפרה כי אחיה של רותם נפצע ב-7 באוקטובר 2023. "חשבנו שהרע מכל כבר קרה, ואתמול הנורא מכל קרה: רותם נהרגה מהרחפן", אמרה. "היא הייתה ילדה קורנת מלאה בחיוך, מוקפת

בהרבה חברים, השאירה חותם חיובי. היא מאוד רצתה להיות משקית ת"ש ואהבה מאוד את התפקיד. היא קיבלה בסיום הקורס את הסרט מהמפקד שלה".

היא תיארה כי רותם הייתה "ילדה עם לב זהב, חייכנית, מלאה באכפתיות ואהבה לזולת. היא לא סתם מצאה את דרכה בגדוד לוחמים של גבעתי. כשהחיילים היו חוזרים מלבנון, היא הייתה מכינה להם סירים של אוכל חם, מפנקת אותם, דואגת לכולם". לדבריה, "היא פשוט ילדה, שכל המהות שלה הייתה נתינה. תמיד מוקפת בהמון אהבה. אהובה כל כך. אין מילים לתאר".

החיוך של רותם לא ירד ממנה גם ברגעים הקשים ביותר. "למרות הרחפנים, ולמרות המצב בבסיס, ולמרות זה שהיא סגרה 50 יום, היא הקרינה שהכול בסדר. אבל מעבר לזה, באמת דאגה לכולם ונתנה את כל מה שיש לה", הוסיפה דודתה. "בזמן הקצר שלה פה איתנו, היא טרפה את החיים".

הפעם האחרונה שבה נפגשו הייתה בליל הסדר האחרון, אחרי שרותם סגרה 49 יום בבסיס. "גם על זה היא לא התלוננה", סיפרה מיטל. "היא כל כך הבינה שמה שהיא עושה חשוב ושיש לזה משמעות, ששום דבר לא הפריע לה. מאוד חשוב שיזכרו אותה. פשוט חשוב לי שיזכרו אותה".

רעות שוורצמן, דודה נוספת של רותם, סיפרה גם כן על ילדה עם לב ענק ונתינה בלי סוף. "אתמול היא שוחחה עם ההורים שלה, היא הייתה אמורה לצאת בשבת והתעכבה כי רצתה ללכת לטקס של חברה שלה", שיתפה. "רותם לא דאגה בכלל והקרינה תמיד ביטחון - 'אז יש רחפנים, אימא לא לדאוג', הייתה אומרת. היא הייתה מלאת חיים. לפני חודש ביום ההולדת של אימא שלה היא כתבה לה 'הלוואי שאני אהיה אימא כמוך'. זה כבר לא יקרה".

**איך זה שסבים וסבתות
קוברים את נכדם ונכדתם?**

יהי זיכרם ברוך לעד!